

Előfizetési árak:
Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kurzaparti-utca 31. szám.
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfizetési
pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetések árát
valamint nyilt-teri közleményeket
kiadó-hivatalunk méret szerint
olcsón számít.

Egyes példányok kaphatók:
nyomdánkban, Stark N. és
Untermüller E. könyvkben
számmonként 5 krért,
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Szerkesztésért felelős:
SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:
a kiadó-hivatalban és lapkihordóink
utján kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

A ledőlt szobor.

Hivatalos rövidségű, fájdalomosan józan tudósítást rejtenek el a fővárosi nagy lapok valahol legesleghatúl a Kossuth-szoborbizottság utolsó üléséről. Átadják a begyűlt összeget, mit egy ezeréves nemzet kegyelele filléreiből adott arra a célra, hogy legnagyobbjának méltó emlékszobrot állítsanak, átadják a — fővárosnak.

Miért? Kinek a meghatalmazásából? Mi célra?.. Nem értjük, — nem tudjuk.

De szomorú előzmények kínos kétséget támasztanak a szívünkben. Ez a huzódózás, ez a nyilvánosságkerülés aggaszt. Félünk, hogy e szobor úgy abban a sorban fog részesülni, mely sorsa a szabadságszobornak, a Rákóczi hamvai hazaszállításának és mindannak, a mi nagyra, nemzetire, szabadságra, multak véres dicsőségére, hajdani nagyság verőfényére emlékeztetné ezt a járomba hajtott nemzetet.

Ezek közé a szentségek közé akarják-e temetni a Kossuth szobrára fillérenként begyűlt összeget?

Vagy a nemzeti muzeum ama fülkéjébe zárják, melyben a nagy száműzött iratai 30 esztendeig kallódnak, sárgulnak még, — méltatlan örökös és elkorcsult nemzet soha meg nem bocsátható bűnéből?

Vagy éppen abba a fiókba fogják zárni a fővárosnál, melyben nyolcz hosszú esztendeig gyümölcsötlenül hevert az árvák és özvegyek keserves könnyeinek szánt nemes alapítványa Rökk Szilárdnak?

Lám, üresedés elég van...

Mód is van. Próbálják is: józan mérsekllettel gyakorolják a nyilvánosságot.

De van e ok?

Ej uraim! Ne legyünk loyalistábbak a királynál, ki maga emeltet szobrot Bocskainak és Bethlennek, ki maga engedi, sőt rendeli, hogy a magyar megtudja az udvarnak a nemzeti irány felé hajlását! Mit tologatják azt a kasszát ide, meg amoda? Mit félnek, kitől félnek?...

Az-e a célja ez intézkedésnek, hogy a loyaltást fitogtassuk?

— Hát, a mint megfért egymás mellett egy napi időközrel október 4-ének és 6-ának ünneplése, miért száműznénk emlékünkből az október hatodik nagyoknál is nagyobbat? Azért, mert 1849-ben április 14-ike is volt? Higyjék meg, nem kell. Királyi szó és nemzeti akarat „fátyolt vetett a multakra.”

Tudja azt a magyarok királya, hogy, a a mint a nevenapján villamos lángnál fényesebben sugározza be nevét a magyar zászló vörös-fehér-zöldje, úgy a kiszenvedett vért-

nuk, vagy a száműzetésben meghalt nagyok emlékére vont gázfátyolon keresztül márm a a élénken átszillan a szent korona aranyának fénye s annak viselőjét e gloria inkább óvja, mint akármely szentség!

Miért royalistábbak a királynál?...

Vagy más célja lenne? Félnének az Ó magasságához mindig törpe, de azért impozáns emléket emelni Neki? Azt hinnék, hogy azért, mert nincs oszlop érczből, kivész az emlék a magyar szívből is?

Ne, csak ezt ne reméljük! Ne sértsék meg a magyar nemzetet ilyen gyanúsítással!

Hiszzen önök tudják, mindenki tudja, hogy a magyar szabadság, a világszabadság legnagyobb alakjai egyikének minden magyar emelt már szobrot szíve templomának szentek-szentjében. A szántóvető felett daloló pacsirta, midőn az ég kékjében tűnik el, az ő csengő szavára emlékeztet, mely a szabadság egéből szól: a föld fekete röge az ő szavára lett szabad; a mennydörgő felhő az ő haragos szavát juttatja eszünkbe; a villámvilág: nézése; a derült ég: mosolygása; keblünk a temetője; szívünk dobbanása: gyászoló harangjának kesergő kongása; jövő szabadságban vetett törhetetlen hitünk: az igazi szobra!...

Jó. Ha nem akarják, hogy szobra legyen, vegyük fel a porát ebből a háládatlan földből s vigyük ki nagy Törökországba — Rákóczi-é mellé!...

Ádám Endre.

Helfi Ignác temetése.

A magyar politikai világ és a közélet kitűnőseinek redkivül részvete mellett ment végbe szerdán Helfi Ignác temetése.

A gyász-ház be sem fogadhatta a résztvevők nagy tömegét, akik így kénytelenek voltak az utcán helyet folalni, ahol a nagy közönség szorongott.

A gyász-ház kapualja a képviselőház diszruhás szolgálai alkották a diszörséget. A feketével bevont udvaron az alacson ravatalra helyezett koporsó körül sorakoztak a megjelent előkelőségek, köztük pártárnyalat nélkül a képviselőház tagjai és a szegvári választó kerület küldöttsége Haas Juda pártelnök, Szilágyi Ferencz körelnök, Rácz András szegvári bíró és Korpás Pál plébános vezetésével.

Fél négykor kezdődött a gyászszertartás, melyet Komlóssy Ferencz esztergomi kanonok és országos képviselő végzet nagydülettel. Beszentelés után diszes négyesfogatu gyászkocsira tették a koporsót s a gyászmenet a József-köruton és a Kerepesi-uton kivonult a kerepesi temetőbe.

Amikor a gyászkocsi a sir elé ért, levtéke róla a koporsót s rögtön a sirba bocsájtották. A lelkész rövid imája s a beszentelés aktusa után Eötvös Károly orsz. képviselő a következő beszédet mondotta:

„Ejöttünk veled, eljöttünk hozzád s egykor

majd eljövünk utánad is most már örökké alvó hű barátunk! Itt állunk még egy pillanatilag hideg, nyilt sirod előtt, kik meleg, nyilt szívvel mellett álltunk egész életeden keresztül. E sirt betemetjük; sőtét koporsó és fekete föld vállaszt el akkor bennünket attól, amit benned két szemünkkel láttunk. De amit benned honfihűség s szívünk és szeretetünk látott: azt el nem választja tőlünk se a sötét koporsó, se a fekete föld, s a sötét feledés, se a fekete hálátlanság. A miként a zöld fű beföldi majd sirhalmodat, ha eljön a tavasz: úgy öleli át a mi emlékeztünk a te nemes életedet. S mi nem is várjuk meg a tavaszt. A hű barát és jó hazafi emlékezte nem ismer pihenő évszakot.

Tolul a sokaság a közügyek küzdő mezéjére, mint siet a vásárra az, aki szükségből vagy nyereségért iparkodik adni, venni, áruszkodni. Az igaz ember jó értékkel s igaz mértékkel dolgozik a vásárba, a honfihűség örökét és mértékét hite, reménye, akarata s meggyőződése teszi. De hányan vannak a várakozók között, akik tres kézzel mennek a sokaság közé, hogy tele kézzel jöjjenek el onnan. De hányan vannak a közügyek harczerében, akik tres szívvel jönnek oda, hivalkodás minden munkájuk s önönn kényükért bocsájtják áruba a köznek minden javát? Te elpihent hű barátunk, te igaz ember módjára sáfarkodtál! Ifjuságod egész rajongását, egész életed minden munkáját, szerető családod pihenő perceit, tudásodat, hitet, meggyőződésed nagy kincsét, egész élted vidámságát ajánlottad föl a végzetnek, hogy megvásárolj rajta hazád függetlenségét és szabadságát. Nyertél-e vagy vesztettél e nehéz vásáron? Ha nyertél: a nyereség nemzetünké. Csak akkor vesztettünk mi veled és általad, mikor téged örökre elvesztettünk.

Nyitott sirod annyi kérdést intéz hozzám. Miért született? Mire áldoztat ifjuságod? Miért voltak férfikorod nehéz fáradozalmi? Mit kerestél messze földön bujdosásod éveiben? Volt-e jutalmad attól a nemzedéktől, mely tanuja volt küzdelmeidnek? Volt-e pihenésed, mikor napod nyugovóra kezdetl szállani? ... En nem felelek e súlyos kérdésekre. En siratlak most én nem dicsóíthatok. Hiszen te csak imádozt hazát szabadságért és függetlenségért harczoltál, ki jutalmazná meg ezt a harczot? Miként lehetne-e harczban pihenés igaz hazafinak?

De azért csak pihenj nyugodtan a fekete föld mélységében. Mi folytatjuk tovább a te harczodat s szellemed, mely örököül marad ránk, tanuja lesz a diadalnak, melyet meg fog érne nemzetünk. S az lesz a te igaz jutalmad, ha majd a diadal napján fog megemlékezni rólad a hálás utód.

De emlékeztünk, hálánk és áldásunk addig is veled marad.

Isten veled!

Utána Sima Ferencz országgyűlési képviselő mondott néhány bucsuzó szót a szegvári választókerület nevében, amelyet Helfi Ignác képviselt a parlamentben. Ennek a kérdletnek romlatlan lelkű lakói — ugymond — mind a mai napig megőrizték a független Magyarország eszméjét s meg fogják őrizni továbbra is, mert elhunyt képviselőjük szelleme közöttük fog lebegni örökkön-örökké.

Még egypár bucsubeszéd hangzott el s azután behantolták a sirt, egyszerű fakerezetet tűzve föléje Lassan eloszladozott a közönség is, amelyfőtkereste még Kossuth Lajos sirját, hol Kossuth Ferencz mondott rövid imát.

Országgyűlés.

Bánffy Dezső báró miniszterelnök kedden be-
terjesztette a provizóriumra vonatkozó javaslatot és
a kvótadeputációk iratait.

Az ülés további folyamán beadták a szava-
zatokat az üresedésben lévő állásokra, mire Berzeviczy
Albert elnök az ülést 10 percre felfüggesztette.

A szünet után a miniszterelnök Kossuth Fe-
rencz interpellációjára a török-görög békekötés tár-
gyában elmondotta válaszul azt, amit a lapok utján
mindenki tud. Kossuth az ellenzék helyeslése között
kifogásolta azt, hogy az interpellációkra ily későn
adják meg a válaszokat.

Erdekkel várták Perczel belügyminiszter vála-
szát Gullner Gyula interpellációjára az elmozdított
udvarhelyi alispán, Ugron János ügyében. Kiván-
csiak voltak az emberek, hogy mit tud a miniszter
ennek a menthetetlen eljárásnak védelmére előadni.
Mondott is olyan dolgokat, a melyeket miniszteri
székből még nem hallottunk. Általános konsterná-
ciót idézett elő az a kijelentése, hogy alispán más-
mal, mint hivatalvesztéssel büntetni nem lehet. Majd
álláspontjának védelmére előhozta Ugron Jánosnak
alispánja előtt elkövetett dolgait, s azokat elfer-
ditve, úgy tüntette föl, mintha Ugron teljes életében
nem tett volna egyebet, mint a köznépek között
turkált.

A baloldal kacagással, gúnyos közbekiáltások-
kal kísérte ezt a komikus mentegőzést.

„Hát az önök főispánjai mit érdemelnek?”

„Azért volt mindez, mert Ugronnak hívják!”

Mikor a beszéd végén a jobboldal helyeselt,
Lukács Gyula odaszólt nekik:

„A Cincinnatusok!”

Gullner Gyula viszonválaszában meggyőzően
mutatta ki, hogy a miniszter előadása csak az ő ál-
lítását erősíti meg, azt, t. i. hogy itt Ugron János
ellen, pártérdekből kifolyó politikai üldözés folyt.
Ugy látszik, hogy ezzel nagyon fején találta a szó-
gét, mert a miniszter még egyszer felszólt, s kéz-
zel-lábbal tiltakozott a politikai üldözés vádjá ellen.
A többség a választ tudomásul vette.

A szerdai ülés egyetlen tárgya az volt, hogy
Molnár János megokolta indítványát az inséggel
sújtott vidékek segélyezés tárgyában. Felhasználta
az alkalmat Derányi Ignác, a földművelési miniszter
és előterjesztette a kormány programját az inség
enyhítésére követendő segély-akció iránt. Kőlcson,
néhol ingyen adott vetőmag, adóelengedés és a fo-
lyamatban levő földmunkák: ebben merül ki a
kormány tevékenysége az országos csapással szem-
ben. A Ház hűvösen fogadta a miniszter fejtegeté-
seit, csak a végén hangzott fel a kormánypárt
részéről győnge helyeslés.

A SZENTESI LAP TÁRCZÁJA.

Berukkolás.

A kaszárnyakapu előtt legényemberek álldogál-
nak divatos uri és egyszerű parasztgunyában. A
kalapjuk mellett virágokréta van, némelyiknek csak
egy szál nefelejts; az arcuk azonban egyformán
szomorú. Van egy-kettő, a kik egymásba kapasz-
kodva dudolnak valami legényes nótát, van a ki
csöndesen beszélget egy időse asszonnyal, a kinek
vékony a ruhája, kopott a fejkendője és kicsörgő
könyvében az anyai szeretet fénye ragyog. És kerül-
kőzik a sok szomorú nép között olyan is, a hol
egy egészen gyermekasszony, csöndesen alvó kicsi-
kével a karján, néz az embere arczába. Hallgat
mind a kettő, kétségbeesetten maradnak gondolatuk-
kal a jövőbe. Magcsillan az élet poézisa is: fiatal,
erős, pirosarcu lány suttog a legénnyel, a ki a
földre néz és valami vesszővel az ut porát biriz-
gálja. Lám, nap sűt, szép derült őszi idő van, azér-
mégis árnyék borong a sok apró képen. Az ag-
godalom árnya a tépelődő lelkeken. Benn a ka-
szárnyaudvaron is ragyog a napfény, és ebben a
szelid verőfényben pirosanak a dörccsippett falevelek,
villognak az órásg szuronyai, fénylik bántó csillo-
gással a sétáló ór rézgombja, ám azért itt is van
árnyék. A napon, a hol fakó emberek ácsorognak,
kiknek színtelen az arcuk, beesett a szemük és
fázósan sűtkérsznek az isten napjának a melegén.
Ézeken az élet árnyéka sötétlik: a betegség. És
ime, minők az emberek. Egymást tekintve, most
föleled mindenikben az irigység, ezek az egészséget,
amazok a betegséget irigylik egymástól.

Azután megharsan a kürt, legelső hang, a mi
a katonaeletről szól ezeknek az embereknek és most
mozgás támad, elmozlanak az apró képek. Az udva-
ron katonák jelennek meg, félrecsapott sapkával,
makrapipával, melyben vidáman füstöl a „komisz”
dohány, és — szemlélődnek. Keresik az ismerősöket,
a jobbmódu legényeket, a kikkel jól esik m jé érez-

A közönség köréből.

Árvapénztári mizeriák.

Hogy milyen példányszerű rend és köte-
lességérzet uralkodik a főispán egyik leib-
huszárjának és a hitehagyottságban hasonmá-
sának: Fábíán Tóth István árvapénztárnoknak
a hivatalában, arról már sok épületes dolgot
hallottunk és annak idejében megfelelő módon
foglalkozni is fogunk vele.

Most is kaptunk közlés végett
két nyilatkozatot, amelyek világot vetnek a
nevezett pénztárnok pontosságára és lelki-
ismeretességére. Bár előre is meg vagyunk
győződve, hogy a főispán, aki Árgus szem-
mekkel szokott örködni az ellenzéki tiszt-
viselők minden mocczanása fölött, s koron-
ként lecsap rájuk, mint a héja a jámbor
szárnyasokra — ezuttal süket és vak lesz
és nem vesz tudomást a panaszokról; mind-
azonáltal a kérdések nyilatkozatokat átadjuk
a nyilvánosságának.

A nyilatkozatok így hangzanak:

Nyilatkozat.

Alulírott Törőcsik János kinyilatkoztatom, hogy
285 fr. árvaszéki kölcsön tartozásom hátralékos ka-
matjainak kifizetésére az ügyészi felszólítás után 8
napon belül jelentkeztem az árvapénztárnál, de
habár a hivatalos órákban jártam ott Fábíán Tóth
István pénztárnokot nem találtam; egy órát vára-
koztam s még sem jött, s így kénytelen voltam a
fizetés teljesíthetése nélkül eltávozni. Azóta is egy
ünnepi napon délelőtt fél tízkor és tizenegy órakor
ismét sikertelenül jártam az árvapénztárban, mert
Fábíán Tóth István nem volt található, minélfogva
az ügyészi hivatal részéről bepereltetvén, 16 frt 15
kr. bíróság megállapított költségét kellett fizetnem.
Ajánlom Fábíán Tóth István árvaszéki pénztárnokot
a tek. Tanács és tek. képviselőtestület szíves figye-
mébe.

Szentes 1897. október 5.

Törőcsik János.

Előttünk:

Korom József,
tanu.

Kuczik Lajos,
tanu.

Nyilatkozat.

Alulírott Csucs Sándor kinyilatkoztatom, hogy
nőm Csucs Klára 650 frtnyi árvatári tartozása után
a kamathátralék kifizetésére iránt egy alkalommal

délelőtt 11 órakor a városi árvapénztárban meg-
jelentem, de fizetnem nem lehetett, mert a pénztár
Fábíán Tóth István pénztárnok nem fogadta el,
habár Borbély ellenőr is jelen volt és semmi aka-
dály fenn nem forgott a pénz elfogadására nézve.
Szentes, 1897. október 11.

Csucs Sándor.

Előttem:

Varga Benjámin.

Neumann Sándor.

Helyi és vegyes hírek.

— Ugron Gábor. A Kossuth-
párti „Függetlenség” írja: Mikor a kép-
viselőház az utolsó választás után először
összeült, kormánypárt és ellenzék egyaránt
fájlalta, hogy Ugron Gábor künrekedt. Mert
jó barát és ellenség elismeri róla, hogy a
politikai életnek egyik legnagyobb tehetsége,
ami pedig szónoki erejét illeti, szinte párat-
lanul áll a parlament legkiválóbbjai között.
Éppen azért kellemes meglepetést keltett az
a hír, hogy Ugron Gábor félretéve az utolsó
választás óta magára erőszakolt passzivitást,
ismét beleveti magát az alkotmányos küzde-
lem foragatába és sikraszáll, hogy a szeg-
vári kerületben elárult függetlenségi lobogót
ismét diadalra juttassa. Azt hisszük, hogy
az egész ország tekintete rajta függ, amikor
erre a szép feladatra vállalkozik és bizonyos,
hogy nem akad senki, aki ne szimpátiával
kísérné az erőszakkal, csellel legyőzött orosz-
lán talpra pattanását. A függetlenségi párt
pedig örvendhet és örvend is, hogyha Ugron
elhatározásának, mert tudja, hogyha bekerül
a parlamentbe, — és bizonyos, hogy be-
kerül, — elsőrangú harcost nyer benne,
aki hat helyett rontja a közös ellenséget.

— Elhalasztott lóverseny. A
„Csongrádmegyei gazdasági egyesület” igaz-
gató választmánya elhatározta, hogy az egy-
let által rendezni szándékol, s előbb f. hó
10-re kitűzött, majd f. hó 17-re elhalasztott
lóverseny — tekintettel a bizonylatlan
időjárásra — ebben az évben nem
fog megtartatni.

— Kérelem az adóvégrehajtás felfüg-
gesztéséért. A f. hó 11-én tartott városi köz-
gyűlés Pintér Gyula és Varga József képviselők

a mint ezt látja — itt ugy nézöm kisződik az em-
bőr szőmit. Mir’ jó ez? ...

— Arru’, hogy ne káprázzon, ha tanítik ken-
det. — adja rá a szót feleletképen a háta mögött
füstölő öreg baka.

— Ha tanítanak? — kérdi tudatlanul amaz.

— Hát, a mig tanítik kendet. Mer’ addig mind-
dig tanítik kendet, a meddig zöd lész kendek a füle.

Ezt nem lehet megérteni, ez igen furcsa be-
széd, ez valami kifordított nyelv lehet. A minthogy
az is. Igen sok szavak vannak itt, ebben a cifra
életben a miket csak öreg katona korára tanul meg
az ember. Addig mindig tanítják. Ugy a hogy. Néha
nagyon keservesen, mert ezeket végtére is meg köll
tanulni, át köll egymástól örökölni és tudni köll,
hogy a kenyer: komizás; a kapitány: öreg; a fény-
máz: viksz; az eszedős katona: apám; az elemő-
zia: magyarországi; az erszeny: buksza, a kadét:
csirke; a kanál: pipa; a puska: asszony; az egyidős
katona: koma és ki tudná itt hamarosan felsorolni,
hogy mi: micsoda? Valamint az is tudnivaló, ha
kenyérzsákkal, porosan, ellustuiva ballag föl a szá-
zadhó a koma és azt kérdik tőle:

— Hunnan, kedvs komám?

Ő pedig azt feleli rá:

— Szabadságrul, aranyos komám! ... Ez any-
nyit jelent, hogy az áristomból jön. A mi tényleg
szabadságon való létel is, mivel hogy ott nem szól
a rukkolás és semmiféle szolgálát. Ha azután meg-
botlik a nyelv és a friss katona elvét a szót, kevé-
lyen vágja a kopott pádimentumba szuronyát az
őreg katona és kárörvendve kiáltja valamennyien:

— Ahun a subicz! ... Bálya, de e’ treff’-
ted ... Halli kend, hogy sir? ...

Később elfogy az árnyék az udvaron, a nap
fölebb hág, a konyhából kiérzik a menázi illata.
Az épületekből egymásután szallingóznak le az em-
berek; sajkákkal jönnek a mi cinezett bádógból
készült evődény és drótfülei vannak. A sajka ezut-
tal csörög, mivelhogy kanálra van akasztva.

— Mégis lőznek katonák? — támad föl kő-
zülük a gunyolódó hang.

— Ezök mán a legutolsók — jegyzi meg egy,

tetni a fölényüket. Az arcuk földéről, ha akad
egy-kettő és ezekre gúnyosan jegyzik meg:

— De jó szobaordenáncz lész ebb’ a rekru-
tából, komám!

— Ebb’? — véli egy — Nem a’, mer’ ez
nagy legény vót.

— Nagy?

— Hát. A bíró lányával tánczolt odahaza.

A kocszin ajtajában, a mely ezuttal irodává
fölebbzödött, tiszt urak állnak. Később bemennek,
a helyüket elfoglalja egy nagybajszu kurta káplár,
a kinek sücczobot lóg a mellén és két fényes bőrtá-
ska van a derekszíjára fűzve. Jelöl, hogy szol-
gálatbeli ember. Névszerint szólítja az ujonczokat:

— Kaczabáj András!

— Jelőn.

— Bujjon kend be.

És Kaczabáj András bebujik, valamint bebujik
a Hubig-kalapu ur is és ott a katonaelet legelső
aktusánál feszesen megáll a katonaelet előtt,
mintha bizony ez a szigorú állás adná meg neki
az első posztócsillagot. Pedig hajh, micsoda távol-
ságban fehérlik még az a kicsike dekoráció, mely
rangot ad itt az embernek és módot a vasárnap
delutáni virszina-szivarozáshoz. És a katonaelet
megvizsgálja őket, keresi a szemekben a trachoma-
szemcséket, a mit Kaczabájéknél csak akkor becül-
nek valamire, ha már tönkretette az ember szem-
világát. A katona orvos a mint elmarkolja András
szemhéjait, azt mondja neki, ugy a mint tudja!

— Maka lenézni!

András megszeppen, a Kopaszék Julcsája is
azért haragudott rá, mert lenézte siet bizonykodni:

— Dehogy nézöm kérem, a világ kincsijé’ se.
Az orvos haragra lobban:

— Mondtam lenézni.

Valahogy észhez tér. Itt nem a Julcsáról van
szó, le köll nézni a földre. Aztán lenéz. Az orvos
fölbuzza a szemhéjait, a mitől könybe lábbad And-
rás szemé és így jön kifelé.

— A’ — mondja keservesen egy tanyai gyerek,

indítványára egyhangúlag elhatározta, hogy feliratot intéz a pénzügyminiszterhez a harmadfoku adóvégrehajtásnak (árverés) a jövő aratásig leendő felüggesztése iránt.

— **Műkedvelői előadás.** A f. hó 16-án a helybeli Kossuth kör helyiségében rendezendő műkedvelői előadás iránt széles körben nagy érdeklődés mutatkozik. A tisztelt rendezőség ugyan elfelejtett szerkesztőségünknek szinlapot küldeni, mindazonáltal fölemlíthük, hogy a színi előadásban, mint szereplők, a következők vesznek részt: Práznovszky Mihály, Bugyi Ferenc, Bugyi Károly, Papp Ferenc, Világi István és Tóth Bandi urak és Lázár Autónia, Bugyi Jolánka, Borbás Eszti, Hufnagel Mariska kisasszonyok. — Az előadás kezdete este 7 órakor. Belépési díj: az első sorban 1 frt, a többi sorban 80 kr. A tiszta jövedelem fele részben a Horváth Gyula síremléke, fele részben pedig a Kossuth kör könyvtára javára fordítatik.

— **A varrónők ellen.** Mint halljuk, a női szabók följelentése folytán az iparhatóság megindította a kihágási eljárást és meg akarja bírságotolni mindazokat a varrónőket, akik üzletszerűleg folytatják a ruhavarrást. Mindenesre csodálatos, hogy éppen most jut eszébe a tisztelt hatóságnak a törvény merev alkalmazásával üldözni a tisztességes munkálkodást, amikor inség fenyegeti a népet, s amikor minden okos ember azon tőri a fejét, hogyan lehetne házi ipari foglalkozás által kereseti forrásához jutni azokat, akik a munkájuk után akarnak megélni.

— **Gyanus haláleset.** A napokban elhunyt Pászti Ferencné Dunabíró Mészáros Anna. A kezelő orvos azt jelentette a rendőrségnek, hogy a szerencsétlen nő gyufaoldattal megmérgezte magát; ugyanazt állítja az elhunyt nővére is. Ellenben a férj és a többi családtagok állhatatosan azt vitatják, hogy Pászti természetesen halállal halt meg. A szomorú vitát bajos eldönteni, mert a helyettes főorvos — a kezelő orvos jelentése alapján — kétségtelennek tartván az öngyilkosságot, megelőzte a boncolást és a hulla tényleg boncolás nélkül temettetett el; s bűntett gyanúja nem forogván fenn, az exhumálást sem lehet elrendelni.

— **Megégett gyermek.** Borzalmas szerencsétlenség érte Neisieder József budapesti házigondnokot és feleségét ma délelőtt. A házastársak eltávozva Múzeum-körút 4. szám alatti lakásukról, 11 hónapos csecsemő gyermeküket egyedül hagyták a lakásban. Hogy a gyermek ne fűződjék, a bölcsőt a kályha mellé állították. Távozásuk után a kályhából kipattant szikráktól a bölcső tüzet fogott s a benne alvó csecsemő, mielőtt megmenthették volna, porrá égett. Elszenesedett holttestét a házbéliel találták meg, a kik a tüzet észrevéve betörték a lakásba. A rendőrség a vigyázatlan szülők ellen vizsgálatot fog indítani.

— Nem is lősz már több — adódik közbe a sző — mer' ezőknek esé telik ki az údejük.
— Ki a'; de tudod é, komám, miko'
— Majd ha amarrul gyün föl a nap.

Igen kedélyes dolgok mindezek bekezdésül. Pedig így van, és azok az emberek, a kik most itt állodogálván várják az orvosi szemlélt, valami különös elfogódásba esnek és kezdenek belegyőződni a tudatába, hogy ez nem lehet másé. Hogyan is lehetne ez másé? Ezek az emberek nem változtathatják meg mindezt, azok pedig, a kik meg tudnák változtatni, nincsenek itt. Hadd menjen tehát minden úgy, a mint menni köll. És megy is. Az emberek lassankint beletörődnek mindenbe és megszokják az esteli bakajátékokat, a melyek különféle néven neveződnek és különféle módon hajtának ugyan végre, az eredmény azonban egy, és az napok multával is meglátszik az ujoncz tagjain. Valamint megszokják azt is, hogy a hazuról érkezett „magyarországi” tartalmát lefűvés után megdézsmálja az öreg katoná, és ha ez iránt szó támad: nincs egyetlen hang se. Ki is tudna erről! Az öreg katoná a fegyverét nézi ilyenkor, nem-e rozsdásodott meg? Továbbá, hogy a compagniesus ter, ha elalusznak az ujonczok, elcseni a bakancsziakat és másnap kora reggel ismét árulja azokat néhány komoly krajczárkört. És veszik. Neha kiki a magát. Szólni azonban nem lehet, a törvény tanukat követel. A szakács is odaadja legjavát a menaszinak egy valódi virzsinaszivarért, mert hát éppen úgy jön a sor az étel kiosztásnál. És ezek után az lehetne mondani: nincs egyenlőség. Van. A szombat delutáni szobasurolás s a jeges udvarból télen a víz-főhordás egyaránt kijár a pennaforogtáshoz szokott puha urikéznek, valamint az aratásban megkérgesedett paraszti markoknak. Az áristom ugyanazzal a szívelyes-séggel nyílik meg a frakkos ur előtt, mint az előtt, a ki mezteláb szaladt keresztül nemrég a szurós tarlón. És az őrmester parancsára ép úgy le köll szaladni a kantiába az uri gyereknek, mint annak, a ki örökös szolgálattelvéssel töltötte el az életét. És ez így megy az igazság és az egyenlőség legosztatlanabb törvénye szerint.

— **Negyven lovagias ügy.** Jarinay lugosi szolgabírónak valami olyan természetű lovagias ügye akadt, a mely szükségessé tette az ő részéről, hogy a katonai hatóság által igazolja az elégtételvévére való képességét. Ez alkalomból valaki egy becsületstört iratot közöltetett ellene, a melyet harminczhárom lugosi uriember aláírt s magáéva tett Jarinay ezért valamennyit provokálta s így éppen negyven ügyet csinált magának. Tegnapelőtt meg is kezdte a verkedést még pedig Christomanos földbirtokossal s Tabajdy szolgabíróval. Ez utóbbi sulyosan megsebesítette Jarinayt s így a párbajok folytatását be kellett szüntetnie. Vajjon mit szólnak a dologhoz Jarinay szolgabíró ur fölébbvalói? Helyesen tartják talán, hogy ez az ur szolgabíró letére a törvényellenes, büntetendő dolgok egész sorozatát készült elkövetni?

— **Öngyilkosság a vonaton.** A nagyváradi személyvonat hétfőn hajnalban egy Brüll Lázár nevű ambrozfalvai kereskedő holttestével érkezett Szegedre, Brüll a vonatra egy félreeső helyén Sarkad és Szalonta közt agyonlőtte magát, de holttestét csak Vasárhelyen találták meg. Budapestben lakó fiának, Brüll Gusztávnak címére levelet találtak nála, a melyben öngyilkossága okául sok adósságát említi. Ebben a mai erkölcssten korban perze elég egy kis anyagi zavar, hogy valaki elkövesse a legnagyobb bűnt, az öngyilkosságot.

— **Az arany hatása.** A szevillai lapok a következő kedves jelenetet beszélnek el. Egy igen előkeio külsejű ur, melleg hullámzó ősz szakállal tekintette meg a napokban Sevilla nevezettségét. Végül a szivargyárt is meglátogatta. Az idegen ur nagy érdeklődéssel szemlélte meg mindent és különösen meglepték a hatalmas munkatermek, melyekben több mint 1200 leány, köztük számos gyönyörű teremtés sororta ügyes ujjakkal a szivarokat és cigarettákat. A leányok kíváncsi szemekét kísérték az előkeio idegent és sugdosva tettek rá megjegyzéseket. Egyszerre az egyik hirtelen pajzán mozdulattal egy rozszaszát vesz le kebléről és kaczer nevetéssel a látogató felé dobja. Ez észreveszi, a rozsat és a figyelmet mosolyogva megköszönve egy aranyat nyújtott át a leánynak. Egy aranyat! Kolombusz óta nem láttak Spanyolországban aranyat! Mint futó tűz szalad széjjel a gyárban a hir a mesés értékű ajándékról mely nyomban kézről-kézre vándorol, hogy minden leány saját szemével láthassa. Egy leány hirtelen fölkiált:

— A szent szűre! Hiszen ő az!
— Kicsodaa, kicsod? — kérdezi a leányok:
— Az ő képe van a pénzen, a ki itt sétál!

Nagynehezen kibetűzik a pénz körülát és — nincs többé semmi kétség, király van a szivargyárban, a belga király!

— El Rey! — El Rey! — hangzik mindenfelől a termekben. A hivatalnokok kirohannak az irodákból és Lipót király inkognitójának vége van. A merre megy, mindenütt tisztelgással, éljenzéssel

Lám, most is amint tulesnek az első procedurán, összeállítják őket egy szakaszba, urat, parasztot vegyesen, kit szép szóval, kit pedig szelid oldalbanyomással, a szó azonban egyformán van megadva mindenkinek, a hang is ugyanaz, a mint mondja az altsízt:

— Sorba gyűjjenek kendtők, ne úgy, mint a csorda.

Es mennek szép sorban föl a századhoz, a hol megkezdődik az egyforma „komisz” élet. A paraszt utközben megszólítja az urat, s az ur, a ki eddig nem szivesen érintkezett a kérges parasztkézzel, most rezingálva bár, de nyájasan társalog. Mert hiszen olyan vizgatáló, olyan jó ilyenkor minden szó, a mi egy nyílt, őszinte szívből jön. Oda fön a folyosón is egyformán mutatódik be valamennyi. A káplár összeköpbantja a bakancsait és jelenti:

— Őrmester ur, jelentem alásson: negyven embert hoztam.

— Jól van, — mondja az őrmester, a ki igen sok komiszkenyeret elfogyasztott már katonáknál és ezért jól van tájékozva a civíl fölfogások felől. Ez már ad a jó ruhára is. A szakaszparancsnokok még nincsenek ennyire kiokoskodva, azok egyformán adogatják kézbe a rekrutáknak az összeválogatott foltos ruhadarabokat, úgy, a hogy jön, mindenből egyet-egyét.

Az öreg katonák mosolyogva nézik és a mint huzzák magukra az „uj” ruhát, közbevetőleg szól ki közülök egy:

— E' lősz ám az ünneplős gunya is, ugy nizek kendtők,

Incselekdesépk mondja ezt, de hát ő vele is így tettek, ezek se legyenek kivételesek. Az emberek csöndesek, nem szólnak. Csak később hallatszik a hangjuk:

— Fűrer ur, kérem, rövid a nadrág — mondja az egyik.

— Rövid? — feleli a szakaszparancsnok — nem baj, majd összbé mën kend.

Azután a másikkal van valami rövidsége. A harmadik is föl szólal:

— A csakom kicsi,

kürt- és dobszóval fogadják Szevillában — és mind-est egy kis fehérrőza miatt.

— **Két ökör, mint koncertjövdelem.** A hársfalvi fűrdőben hangversenyt rendezett egy csapat munkácsi fiatalokba a ruthének javára. A koncertnek volt is jövdelem, de még nem anynyi, hogy azt fölözta lehetett volna a szegény ruthéneknek ajándékozni, mert ugy alig jutott volna a szegény ruthéneknek néhány krajczár. A szolvai fűszolgabírónak jó ideája támadt ekkor. A jövdelem vett egy pár órót s azt a rendező bizottság hozzájárulása mellett egy szegény, de józan életű s becsületes malmosi rúthen embernek ajándékozta. Az a szegény ember sithen fakadt örömeben, a mikor megértette a nagy szerencsét, a mely érte. A malmosi ruthének nagyban fogadkcznak most, hogy valamennyien ráternek a józan utra, mert látják, hogy az urak megbecsülik a tisztességes s józan életű embert még ha durva darócban jár is,

— **A tirapoli élve eltomogatték.** Nem régen megirtuk a tirapoli begonyy-szektá borzalmas cselekedeteit. Az orosz túmányos körök most bőven foglalkoznak ezzel a szaktával és Sikorsky tanár, odesszai elmeorvos, aki az utóbbi hónapokban nagyon behatóan tanulmányozta ezt a szektát, a következő érdekes dolgokat beszéli el. A borzasztó dráma helye — ugymond a tudós — kis paradicsom, mely az emberben inkább életörömet kelthet, mint a halál után való vágyódást. A jelen század elején Tirapoltól körülbelül hat versznyire letelepedett egy Kovaljev nevű ember aki birtokát fiára hagyta. Utóbbi időben ez a birtok a flu nejjé vált. A letelepült emberek békés életét megzavarta egy Vitalia nevű zarándok-asszony, aki a lakosoknak a mult év őszén mindenféle borzalmas események bekövetkezését jósolta meg. Vitalia azt jósolta, hogy a lakosság egy részét Szibériába fogják küldeni s a többiekét fogságba vetik. Ez a jóslás annyira hatott az emberekre hogy hangosan jajgatni kezdtek. Fomik Feodor felesége kijelentette, hogy inkább eltemeteti magát, semhogy elszvedje a megjósolt dolgokat. Amikor a mult év decemberében megkezdődött a népszámlálás, a szektá hívei kijelentették, hogy ök keresztények és hogy az ő uruk és hazájuk Krisztus. Ezért nem is akartak neveiket a listákba beírni és kijelentették, hogy csak Krisztus törvényeinek engedelmeskednek. Ez esetben történt először, hogy élve eltemetettek magukat az emberek. Néhány nappal előbb Vitalia tavrattal magához rendelte nővérét, és rábeszélte, hogy vegyen részt a tömeges öngyilkosságban, ami meg is történt. Közös sir gyanát Nasar Gomina házanak pinczejét jelölték ki. Barlangot vájtak, melynek hossza 15 méter, szélessége 13/4 méter és mélysége 2/3 méter volt. Azok számára, akik elszántak magukat a borzalmas halálra, halotti ruhákat készítettek és december 22-ére tűzték ki az eltemetést. Három óra hosszáig tartottak az előkészületek. Azután halotti énekeket énekeltek és a halál'ra eltökélt tíz ember bement a barlangba, ahová befalazták őket. A legutolsó pillanatban valamennyien

Ez már baj. Ezt már infanterist Kónya se találja helyén valónak.

— Kicsi? — mondja megütközve. — Nézzük. A csákót a fejébe illeszti az ujoncznak és nézi. Csakugyan kicsi. Formázza, hol jobbra, hol balra, hol pedig előre igazgatva, mindegy, kicsi no. Ezen segíteni köll. Föláll az ágyra. A csákót az ember fejére teszi, azután az öklével nagyot üt a tetejére.

— Kicsi-e még? — kérdi nagy komolyan.

Az ujoncz, a kinek a fejbőre itt-ott lejjebb gyűrődött egy kissé, keservesen mondja.

— Kicsi.

— Nem baj, vigasztalja Kónya — majd kibüvül ez, mire szükség lősz.

Es ez itt állítólag így van rendjén, mert hiszen nem azért van a kincstári ruha, hogy minduntalan igazítgassák, igazgassa magát ahöz az ujoncz.

Mindezeknél csupán a megszokásban nincs meg az egyenlőség. Az elkényeztetett kancellista példának okáért sokkaltá följöbb lemondással rugja le fényes lakkcipőit és keres magának az összehányt garmadából egy pár labbelit, melyet penész borít és zörög a keménységétől, mint az a tanyai gyerek, a ki teljes életet át lőbőrből készült, otromba kemény csizmákat visel. Valamint sokkaltá banatósabb elmékedéssel huzza föl reggelenként az össze-foltozott, elnyűtt nadrágot a gondosan kikévelt, élére vasalt, bő nadrág helyett az ur, mint az, a kinek ünneplőruhába számba mehet a kimustrált katoná mondur. A sakasurolás, a szobasöpítés, bakancszirozás, vízhozás, foltozás és más ehhez hasonló kedves foglalkozások mindenesetre sokkal nehezebben esnek egyiknek, másiknak.

Am azért halad az idő, mulnak a napok és egymásután ismerkednek meg az emberek ezzel az igen szép egyenlőséggel. Mindazonáltal ha valakinek sok ideje van és ráér elgondolkozni ezeken a furcsa dolgokon, találhat egy nyomós kérdést, azt tudni-illik, hogy ezt az igen szép egyenlőséget nem lehetne-e a 19 ik század végén másminő bánásmóddal és szavakkal megismertetni?

Homok.

ekstázisban voltak és az ég gyönyöreit remélték. Mikor a tíz embert befalazták, a többiek eltávoztak és három napig nem tértek vissza a pinczébe. Sikorsky tanár vizsgálatai szerint az eltemetettek irtozatos kínok között haltak meg. Ugy látszik, hogy az eltemetés után még harmincyolc óráig éltek. Ez esemény után a rendőrség Vitaliát, Polját, Kovalev ifjabb nővérét és két aggastyánt elfogott, mert nem volt utlevélük. A börtönben nem akartak enni és öt napig nem ettek és nem ittak. Amikor Vitalia és Polja a börtönből kiszabadult, a lakosság zugolódni kezdett ellenük. Vitalia félni kezdett és elhatározta, hogy nagy társaság előtt ő is eltemeteti magát. A tavasszal Fomik p'nczejében ismét barlangot vájtak a falban és ebbe Kovalev befalazta Vitaliát, Polját, az öreg Kovalevet és fiát, valamint két apácát. Sikorsky tanár azt hiszi, hogy Kovalev, aki miután a befalazást elvégezte, megszökött, Vitalia befolyása alatt cselekedett, amely befolyás alatt elvesztette természetes gondolkodását és akaratát, de pszikailag egyáltalán nem volt beteg.

Foulárd-selymet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenként — japáni, chinai, s. a. t. legújabb mintázattal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes Henneberg selymet 35 krtól 14 frt 65 krig méterenként sima, csikos, kockázott, mintázott damasztott s. a. t. (mint egy 240 különböző minőségben), 2000 szín és mintázattal s. a. t. a megrendelt áru postabér és vámmentesen a házhoz szállítva, mintákat posta fordultával küld Henneberg G. (cs. és k. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Svájcba címzett levelekre 10 kros, és levelező apokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Szerkesztői üzenet.

S. F. urnak Szentes. Jól hallotta, mert az új orvos, dr. Adám Endre, csakugyan unokaöccse az országos függetlenségi és 48-as anyapárt nagy-növ elnökének, az aranytollú Bartha Miklósnak. S ezuttal az alma nem esett messze a fájától, mert

Adám Endre ép olyan lelkes hazafi és ép oly rendíthetetlen elvhő tagja a függetlenségi és 48-as párt-nak mint maga Bartha Miklós. Afelől ne tessék aggdógni, hogy Adám Endre — mint már oly sokan tették nálunk is, másutt is — valaha cserben hagyja a pártot; mert hamarabb megtörténhetnék az, hogy a föld kifordul sarkaiból mintsem Adám Endre hűtlen legyen a zászlóhoz. Akkor talán már mi is pecsovicok lennénk, aminél nagyobb képtelenséget a legmerszebb fantázia sem képzelhet el. — Azt kérdezi Ön, hogy az orvosi tudomány melyik ágában jeleskedik a mi új orvosunk? Hát minde n ágában! Mégis legkiválóbb sikereket ért el — mint hallottuk — a női és gyermekbajok, továbbá a reumatikus betegségek kezelésében; azon fölül még egyes fogorvos is. — Ugy hisszük, ezekkel minden irányban kielégítettük az Ön szives érdeklődését.

Nyilttér.*)

Óvás.

Figyelmeztetek és óvok mindenkit, hogy flama-nak: Makai Kiss Jánosnak az én terhembre ne hiteelzen semmit, mert én az ő adósságait el-vállalni vagy kifizetni nem fogom.

Szentes, 1887. okt. 14.

Ozv. Makai Kis Bálininé.

Henger rovátkolás.

Felhívjuk az érdekelt felek figyelmét azon kö-rülményre, hogy gyári műhelyünkben új henger ro-vátkoló gépeket (Riffel Maschinen) állítottunk fel, és elvállaljuk a hengerek rovátkolását, a legjutányo-sabb árak mellett, a legrövidebb idő alatt elkészítve.

Back Bernát fiai

szegedi gőzmalma és vízvezetéke.

35H52

(E rovatban közöltékért nem vállal felelősséget a Szerk.)

Gőzhajózás a Tiszán.

Ervényes 1897. márczius 23-tól.

Péntek kivételével naponként!

Csongrád—Szeged.

Csongrádról indul	5 óra 00 perc	reggel
Szentesről	5	35
Csanýról	6	10
Mindszentről*	6	45
Algyórol*	8	10
Szegedre érkezik	9	00

Szeged—Csongrád.

Szegedről indul	2 óra 30 perc	délután
Algyórol*	3	40
Mindszentről*	5	40
Csanýról	6	10
Szentesről	7 óra 10 perc	este
Csonrádra ér.	7	45

Szolnok—Csongrád.

Szolnokról	indul	1 óra 30 perc	délután
T.-Várkonyról		2	20
T.-Versenyrol		2	40
O- és Uj-Kécskéről**		4	10
T.-K.-Inokáról***		5	00
T.-Ughról*		5	20
Csongrádra	érkezik	6	40

Csongrád—Szolnok.

Csongrádról	indul	4 óra 15 perc	reggel.
T.-Ughról*		5	45
T.-K.-Inokáról***		6	20
O- és Uj-Kécskéről**		7	10
T.-Versenyrol		8	45
T.-Várkonyról		9	05
Szolnokra	érkezik	10	00

*. Ladik állomás.

** A gőzösök Uj-Kécskén kötnek ki.

***. T.-Kürtön

Jutányos árak!

SZENTESI ELSŐ KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG Szentesen, Kurczaparti-utca 31. sz.

Elvállaljuk:

Diszes számlák, jegyzékek és tudósító-levelek;

DISZES MEGHÍVÓK ÉS TÁNCZRENDEK;

DIVATOS ELJEGYZÉSI ÉS ES-KETÉSI KÁRTYÁK;

ÉTLAPOK;

KÖZSÉGI és VÁRORI HIVATALOS NYOMTATVÁNYOK;

ÁRJEGYZÉKEK;

Czim-, asztali és- név-jegyek;

Mindennemű és színű falragaszok;

Diszes kivitelű gýaszlapok elkészítését.

Harmincz év óta fennálló és a mai kor igényeinek minden tekintetben megfelelő betűkkel és gyors-sajjtóval ellátott és ujonnan berendezett

KÖNYVNYOMDÁNKAT

melyben minden e szakmába vágó munkák a legjutányo-sabb áron, csinos kivitelben, gyorsan és pontosan ké-szítetnek el, — ajánljuk a n. é. közönség párt-fogásába.

Tisztelettel:
Szentesi első könyv-nyomda részvény-társaság.

Elvállaljuk:

MINDENNEMŰ
Tablás kimutatások;

Takarékpénztári mérlegek;

Időszaki és folyóiratok;

HIRLAPOK ÉS MŰVEK;

Diszes kivitelű szalag-aranyozások;

IPAR ÉS KERESKEDELMI KÖR-LEVELEK csinosan kiállítva;

MINDENNEMŰ IRODAI és ÜGYVÉDI nyomtatványok;

LEVÉLPAPIROK és

BORITÉKOKNAK czégyomással készítését.

Gyors elkészítés!

Szép kivitelű!

A SZENTESI LAP

szerkesztősége és kiadóhivatala, hol kéziratok elfo-gadtatnak s az előfizetési pénzek felvételnek.

Pontosság!

Szentes, 1897. Nyomatott a kiadótulajdonos: „Szentesi Első Könyvnyomda Részvénytársaság” gyorsajtójáú.